

Župnija

Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

november ■ 2020

Mi in naši rajni na poti v nebesa

*K*rščanska vera doseže višek v izpovedovanju vstajenja mrtvih ob koncu časov. Verujemo v večno, neminljivo življenje. Sv. Pavel to utemeljuje: »Če ni vstajenja mrtvih, potem tudi Kristus ni bil obujen. Če pa Kristus ni bil obujen, je tudi naše oznanilo prazno in prazna tudi vaša vera.« (1 Kor 15,13–14)

Smrt ni človekova končna postaja. Z zemeljskim opazovanjem sicer ne vidimo, kaj se zgodi s človekom

po smrti. Vendar nam Sveto pismo trdno poroča o onostranstvu, kar potrjuje našo notranjo slutnjo o tem, da s smrtjo ne more biti vsega konec. Naše najgloblje bitje namreč hrepeni po bivanju in ne želi izničenja.

»In če prebiva v vas Duh njega, ki je obudil od mrtvih Jezusa, bo on, ki je obudil Kristusa od mrtvih, po svojem Duhu, ki prebiva v vas, priklical v življenje tudi vaša umrljiva telesa.« (Rim 8,11)

Smrt odrivamo v bolnice in domove za ostarele. Marsikdo nima več stika z odhajanjem človeka s tega sveta. Pogosto se izogibamo tudi pogovoru o umiranju, o smrti (smrt je tabu), kljub temu pa vsak kdaj pomisli tudi na ta trenutek zemeljskega življenja.

Vendar se je treba primerno pripraviti ravno na smrt, na ta končni dogodek zemeljskega življenja. Tudi našim dragim moramo omogočiti dobro pripravo na smrt in srečanje z Gospodom. Zato je tako pomembno, da v življenju sproti odlagamo svoja bremena pri sv. spovedi, prejemamo kruh živ-

ljenja in smo v vsakodnevnem življenju povezani iz Gospodom.

November je mesec, ko se posebej spominjamo naših pokojnih družinskih članov, prijateljev, sosedov ... Kaj lahko naredimo zanje? V znamenje spomina nanje obiskujemo njihove grobove, jim prižgemo svečo ali prinesemo cvetje.

Ključno pa je, da se jih spominjamo v molitvi. Marsikdo od njih še potrebuje molitev, da se notranje prečisti, da bo lahko ves svetel in čist stopil pred Boga.

To je prehodno stanje očiščevanja imenujemo vice. Tam duše izjemno hrepenijo po Bogu, vendar morajo še vedno opravljati pokoro. Potrebujemo našo molitev, mi živenci pa

lahko njih prosimo, naj posredujejo pri Bogu.

Sv. Janez Vianney je ljudi spodbujal: »Ko bi vedeli, kakšno moč imajo te drage duše v vicah nad Božjim Srcem, in ko bi tudi vedeli, kakšne milosti si lahko pridobimo na njihovo priprošnjo, ne bi tako zelo pozabljali nanje; veliko moramo moliti zanje, da bodo tudi one molile za nas.«

Jezus pa je spregovoril sv. Gertrudi iz Helfte: »Vsakokrat, ko sme zaradi tvoje molitve in žrtve kaka duša zapustiti vice, mi s tem napraviš tako veliko veselje, kakor da bi mene samega iztrgala iz muk.«

Peter Možina

Prikrajšani in obdarjeni (Brez evharistije z evharistijo)

Sveta maša je največji izraz Gospodove ljubezni do nas. Ni zgolj duhovno dejanje, Jezus se je uteljesil, postal človek ... in pri sveti maši postane v duhovnikovih rokah zlomljivo krhko telo v kruhu, kar uresniči Jezusovo podaritev samega sebe človeku za njegovo odrešenje. To presega naš um, to skrivnost lahko sprejmemo samo

z vero. Z vero, ki jo krepijo tudi trenutki slutnje resnice ali pa živi čudeži evharistije. Če nam pri sveti maši Gospod izraža svojo največjo in najčistejšo ljubezen, je najbolj logičen odgovor želja po tem, da bi bili v teh trenutkih navzoči, ob njem ... Sveto obhajilo je samo uresničitev Božjega hrepenenja po nas, zato je tako pomembno, da se

nanj pripravimo. Da ne pridemo samo zato, da »ga vzamemo«, ampak ga prejmemo v hvaležnosti in ostajamo z njim, kolikor je mogoče, v molitvi, tišini, ki se preliva v dejanja našega vsakdanjega življenja. Ko nam je zaradi izrednih razmer onemogočeno, da bi bili navzoči pri Jezusovi daritvi, to je pri dogodku njegovega darovanja od zadnje večerje do smrti na Kalvariji in do vstajenja, smo prikrajšani za izraz zvestobe, ljubezni, vere ... Zdi se mi, da nas o tem lahko pouči apostol Janez, ki je bil edini popolnoma zvest in navzoč pri Jezusovem trpljenju in smrti – do konca, do groba. Mladi apostol Janez, ki se je v svojih evangelijskih pogumno opisoval za učenca, ki ga je Jezus ljubil, je očitno čutil Jezusovo posebno naklonjenost ves čas, ko je hodil ob njem. Vendar se je pri zadnji večerji zgodilo še nekaj novega. Ko je zleknjen počival ob Jezusovih prsih, je začutil bitje Gospodovega srca. To bitje je res oznanjalo vse Božje notranje bitje. Kristus je vedel, zakaj je na svetu, kam gre, vedel je, kaj želi storiti, vedel je, kako ga bo izdal Juda, kako se bodo razbežali apostoli ... kako bodo nenadoma pozabili na vse svoje besede in obljube zvestobe ... In vendar je njegovo srce ostajalo prepolno ljubezni in je lju-

bilo do konca. Ob vsem tem smo navzoči pri sveti maši, tudi če nič ne razumemo, nič ne dojamemo, nič ne čutimo ... Toda za Gospoda je pomembno, da smo tam, ob njem. »Niste mogli bedeti in moliti eno uro z mano?« Če je cerkvena zapoved biti vsako nedeljo pri sveti maši, ta zapoved izvira iz ljubezni, podlaga zanjo je Gospodov izraz ljubezni in zapoved je zato, da nam to ljubezen pomaga ozavestiti.

Sedaj pa se je nenadoma vse sesulo, ne moremo izpolniti te lepe zapovedi – kajti ko nekdo ljubi, ali mu je treba ukazovati, naj bo ob svojem ljubljenelem? ... Ne moremo biti navzoči pri sveti maši, pri Jezusovi daritvi na Kalvariji. Lahko prejmemo sveto obhajilo, a to je »le« zaključek, použitje tistega, na kar nas vsi deli svete maše pripravljajo. Prikrajšani smo. Res smo prikrajšani za to, da bi počasi vstopali v skrivnost tega dogodka.

Toda ...

Vse je večplastno, vse je v Božjem načrtu, upam si reči, v čudovitem Božjem načrtu. Zato lahko verjamemo, da smo tudi obdarjeni, in to z več vidikov. Ko je od nas odmaknjena navzočnost skrivnosti, naj nas to spodbudi, da se še bolj zavestno zahvalimo, ker smo lahko dan za dnem ali nedeljo za nedeljo hodili v cerkev, poslušali molitve, pridige,

Božjo besedo ...

Globalje spoznavamo, da je bila vsaka sveta maša, vsak zakrament dar, popolnoma podarjen, ne ker bi ga pridobili s pridnostjo, lastno dobroto ali kakim drugim zasluženjem, ampak ker se nam je Gospod preprosto hotel dati in mi, mi smo ga lahko, večkrat tudi brez pravega dojemanja vsebine skrivnosti, prejemali. Tudi danes ostaja vsako sveto obhajilo popoln dar iz samega Božjega obilja, ki nas spominja na njegovo daritev, na njegovo učlovečenje, in v nas veča željo in hrepenenje po tem, da bi bili ob njem v tistih urah, ko si želi naše navzočnosti. Zato ta duhovni post, ki ga nismo izbrali po svoji volji, lahko postane blagoslovljen čas priprave na čas, ko nam bo ta dar ponovno dan. Zakramenti so naša življenjska opora in znamenje cilja, kamor gremo. Z njimi vedno bolj vstopamo v odrešenje oz. ga sprejemamo. Cilj je samo eden – da bi

v svoje življenje sprejeli Boga, se mu pustili posvetiti in postati del njegove družine. Tam smo že in še ne. Zares v polnosti bomo Božjo navzočnost uživali šele v večnosti ...

Če se vrnemo na praktično raven: bolj, kot je človekovo srce odprto in koprneče, bolj ga lahko Gospod napolni. Kaj lahko naredimo, da bomo s še bolj hrepenečim srcem spet pristopili k oltarju? Ko lahko tako, na videz »na hitro«
prejmemo Jezusovo najsvetejše telo, ne storimo tega kot roparji, ki pridejo, poberejo, kar se jim zdi vredno, in pobegnejo. Vsak od nas naj sam najde način, kako se poglobiti, kako prisluhniti bitju Jezusovega srca ... kako sprejeti vse milosti, ki nam jih želi dati po svetem obhajilu. In pri tem, kako mu vsak dan vračati ljubezen v konkretnih dejanjih, smo lahko zelo ustvarjalni.

Helena Reberc

Češčenje Jezusovega srca in janzenizem (1. del)

Sv. Marjeta Marija Alacoque (goduje 16. oktobra) je v 17. stoletju v posebnih, od Cerkve potrjenih videnjih prejela od Gospoda več zagotovil in obljub, ki se bodo izpolnile častilcem njegovega Srca.

1713 obsodil z apostolsko konstitucijo Unigenitus. Janzenisti so ljudi prepričevali, da je naša človeška narava tako pokvarjena, da si z nobenim svojim dejanjem (sveto spovedjo, pobožnostjo, dobrimi

Sv. Marjeta se je rodila leta 1647 v Franciji. Oče ji je zgodaj umrl, tako da je za pet otrok skrbela samo mama. Marjeta je že v otroštvu imela zelo rada Boga, pozneje pa je postala redovnica v francoskem mestecu Paray-le-Monial. Večkrat je imela mistična videnja našega Gospoda Jezusa.

Takrat se je po Evropi širila janzenistična herezija, ki je bila pod vplivom protestantskega kalvinizma in jo je sveti sedež leta

deli ...) ne moremo pridobiti Božje milosti. Bog je bil predstavljen kot hladen in strog. Škof Herberstein je leta 1782 v pastirskem pismu zapisal: »Pobožnjakarstva ne podpirajte, saj ni vredno duha in dostojanstva vere, ne deluje na srce, pa tudi ne na spremembo mišljenja. Pri pobožnjakarstvu se namreč zlahka pozablja bistveno in se naslanja na nepomembnosti, zmanjšuje se strah pred grehom, saj ljudje menijo, da bodo s pobožnostjo všeč Bogu, ne da

bi se resneje poboljšali.« Zato pa je duhovnike opominjal, naj ne izgubljajo časa z blagoslavljanjem sveč, rožnih vencev, naj ne pridigajo o bratovščini rožnega venca in odpustkih, ker je to neukemu ljudstvu v slepilo. Ljudi je bilo strah hoditi k svetem obhajilu, četudi so se pripravili s sveto spovedjo in pobožnostjo, saj so nekateri duhovniki zahtevali nedosegljivo moralno čistost. Nekateri so pridigali celo predestinacijo, kar pomeni gotovost pogubljenja, neodvisno od človekovih dejanj.

Jezus je Marjeti Mariji zaupal, kako si želi, da bi ljudje vedeli, da je njegova ljubezen do skesanih grešnikov neizmerna, da so vsi njihovi grehi kot kaplja v morje. Pokazal ji je tudi svoje srce in ji potožil, da od ljudi prejema samo nehvaležnost, čeprav je zanje sto-

ril vse, kar je mogel. Po svetnici je prinesel toplino Božjega usmiljenja do skesanih in obupanih ljudi, ki so padli v greh.

Kaplan Aljaž

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

“Dolgo sem mislila, da je versko življenje v tem, da se odrečemo vsemu zemeljskemu in mislimo samo na Božje reči. Polagoma pa sem spoznala, da se od nas na tem svetu zahteva nekaj drugega in da celo v globoko kontemplativnem življenju ne smemo pretrgati stika s svetom.”

(sv. Edith Stein.)

NOVI URNIKI V ČASU EPIDEMIJE ...

NEDELJA

- **Sv. obhajilo** (cerkev Vseh svetih)
ob 8.00, 9.00, 11.00 in 11.30,
v Tomačevem ob 8.00
- **Sv. spoved** (cerkev Vseh svetih)
7.30–8.00 in 11.00–11.30
- **Sv. maša** (prenos prek spleta)
ob 10.00
- **Molitev rožnega venca** (prenos prek spleta)
ob 19.00

MED TEDNOM IN SOBOTA

- **Sv. obhajilo** (cerkev Vseh svetih)
ob 18.30
- **Sv. spoved** (cerkev Vseh svetih)
18.30–19.00
- **Molitev rožnega venca** (prenos prek spleta)
ob 19.00
- **Sv. maša** (prenos prek spleta)
ob 19.30

Povezava na prenose
iz cerkve Vseh svetih